

Achter Baren:

Uitbreken Voor Familie

Hoever ga jij voor u familie te redden?

*“We may have our differences, but
nothing’s more important than family.”*

Van Wolput Jens

Dit boek is geen waargebeurt verhaal, enige overeenkomst met bestaande mensen is dan ook louter toeval. De meeste plaatsen (steden en gemeenten) zijn naar waarheid opgebouwd naar herinnering van de schrijver enige slechte beschrijvingen van deze plaatsen in het boek zijn puur verhaalsgebonden en ik raad u dan ook aan om de gemeente hier beschreven te bezoeken aangezien ik hier altijd graag heb gewoond.

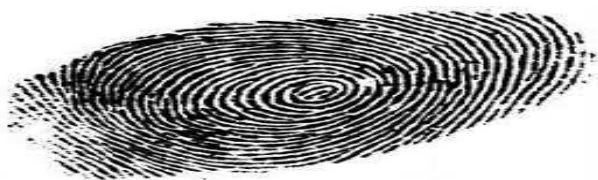
Verhaal van de schrijver

Ik ben al jaren verliefd op lezen en verhaaltjes maken, mijn eerste verhaal maakte ik op mijn 6jaar en sindsdien ben ik nooit meer gestopt. Nu na 20 jaar is mijn eerste boek uit en klaar om door jouw gelezen geworden. Ik hoop dat u er even veel plezier aan beleeft als ik had om deze te schrijven. Ik wil ook even meedelen dat er een grote kans is dat er fouten in dit boek staan en ik wil mij hiervoor excuseren, ik wil hiermee wel bewijzen dat een beperkte taalkennis u niet moet tegenhouden om u droom waar te maken om een boek uit te brengen, met genoeg passie is alles mogelijk!

Ik hoop ook mijn liefde voor verhalen door te geven en mensen terug aan het lezen te brengen, want het lezen van een boek is het ontsnappen aan het echte leven en genieten van het meesterwerk van onze gedachten.

Hoofdstuk 1

Zéni keek in het zwarte gat dat ze de afgelopen dagen had gemaakt, het was moeilijk geweest om het ongemerkt te doen in een kamer van acht man, maar het was gelukt en daar was ze best wel trots op.

Terwijl ze daar stond was Zéni alles aan het overdenken van de afgelopen twee maanden, hoe alles zo gemakkelijk had geleken tot het noodlot toesloeg en ze gearresteerd werd. Ze werd opgesloten in een mensonwaardelijke kamer en daar zat ze nu al twee maanden.

Het was allemaal begonnen bij die stomme deal die fout liep, een kleine fout van de koper en ze werd tegengehouden door een BOB. Zéni had al het gevoel dat ze de andere straat in moest lopen en wist het al helemaal toen de man haar volgde en haar op de hoek tegenhield om iets te vragen, maar toen was al het te laat.

Ze werd weggebracht naar het politiekantoor, honderd meter verder. Ze vond het nog altijd ironisch dat de meeste deals vlak onder de neus gebeuren van het politiekantoor. 'De beste deals zijn altijd degene die onder de neus van de agenten gebeuren, ze verwachten het niet en gaan zich meer richten op

andere plaatsen' had iemand haar ooit gezegd en tot de dag van vandaag was het altijd juist geweest. Toen ze in de cel gebracht werd had ze zich al neergelegd bij haar lot, ooit moest het ervan komen wist ze, en beter dat het nu gebeurde dan als ze oud was en geen toekomst meer had als ze buiten zou komen.

Na twee uur in de kleine cel met een aluminium wc en een bakstenen bedje met een versleten deken kwam de agente weer aan de deur. 'Mevrouw, uw advocaat is er, we gaan beginnen aan uw verhoor.'

Ze haalde Zéni uit de cel en gaf haar haar schoenen terug, zonder veters deze keer, en begeleidde haar naar de verhoorkamer waar een vrouw al zat.

'Goedenavond mevrouw, mijn naam is Valerie Janssen, ik ben uw advocaat. Ik ben opgebeld door de politie om u bij te staan bij uw verhoor,' waarna ze zich wendde tot de agente. 'Ik zou nu graag het half uurtje hebben om te bespreken met mijn cliënte, ik zal u halen als we klaar zijn.' Met deze woorden draaide de agente zich, duidelijk geïrriteerd dat ze op haar vingers werd gewezen door een advocaat, om en liep de ruimte uit.

'Dus, mevrouw Valler is het?'

'Klopt, Zéni Valler.'

'Oké, ik ga u wat vragen stellen om u beter te leren kennen. Dan zullen we overleggen hoe we dit verhoor gaan doen, is dat goed voor u?'

'Ja, tuurlijk meester.'

'Oké, wat is uw geboortedatum en plaats?'

'Ik ben geboren op 3 maart 1997 en in Brasschaat.'

'Oké, en uw woont in?'

'Ik woon in de Frans de l'Arbreiaan 25, 2170 te Merksem.'

'Oké, en je bent gepakt met?'

'Ik ben gepakt op straat voor cannabis, maar thuis ligt nog een beetje cocaïne en xtc-pillen.'

'Heeft u een idee hoeveel?'

'Neen.'

'En dit is van u?'

'Ja, een dame mag wat bijverdienen, hè?'

'Ja, natuurlijk, maar beter niet op deze manier, want nu zit u hier.'

Daar had Zéni geen tegenwoord op. Ieder zijn vak, dacht ze bij zichzelf.

Mevrouw Janssen keek op van haar papieren en keek Zéni in haar ogen. Ze had grote blauwe ogen, ogen die je zou kunnen vertrouwen als ze niet van een advocaat waren.

'Mag ik nu eens even iets vragen? Ik ga dit niet noteren maar ze gaan het wel vragen. Wat doet een vrouw in die wereld? Het is een mannenwereld, dat hoor je overal.'

'Juist daarom is het perfect voor een vrouw, die krijgen alles gedaan.' Na die woorden zag ze een kleine glimlach rond de mondhoeken van mevrouw Janssen.

'Oké, wat ik voorstel is dat u gewoon niets zegt. We weten niet wat ze hebben en de agenten weten niet wat u hebt, snapt u?'

Zéni knikte met haar hoofd. Klonk logisch, dacht ze

'Dus u zegt nu gewoon niets erover, ook niet zeggen 'wil ik niet zeggen', of 'antwoord ik niet op'. Uw zwijgrecht is letterlijk zwijgen, bent u klaar?'

Ze stond rechtop en ging de agente halen, die onmiddellijk kwam en achter haar pc ging zitten.

'Mevrouw Valler, ik ga u uw rechten nog even voorlezen en dan beginnen we. Uw advocaat mag niet tussen het verhoor komen, zij zit hier enkel om samen te overleggen, wat u net hebt gedaan. Ook zit zij hier om erop toe te zien dat uw rechten niet geschonden worden. U hebt ook een zwijgrecht waar u beroep op kunt doen en u kunt één keer overleggen met uw advocaat daar krijgt u dan vijftien minuten voor, alles begrepen?'

'Ja, klaar en duidelijk.'

'Oké, kunt u even uw naam, geboortedatum en -plaats en woonplaats noemen?'

'Zéni Valler, ik ben geboren op 3 maart 1997 in Brasschaat en ik woon in de Frans de l'Arbreiaan 25, 2170 te Merksem.'

'U bent gepakt voor verkoop in verdovende middelen, wat wilt u erover kwijt?'

Stilte.

'In uw appartement is 300 gram cocaïne gevonden, 20 gram cannabis en 20 pillen xtc, wat wilt u erover kwijt?'

Stilte.

'Met wie werkte u?'

Deze vraag werkte zoals een rode lap bij een stier en ze vloog uit.

'IS HET OMDAT IK EEN VROUW BEN DAT U DENKT DAT IK NIET ALLEEN KAN WERKEN? IK BEN MEER WAARD DAN WAT MANNEN EN IK KAN ZE LATEN DOEN WAT IK WIL!'

'Mevrouw, wilt u een beetje kalmer worden of dit is gedaan.'

'Oké. Mevrouw Janssen, bedankt voor uw komst, breng me dan maar terug naar mijn cel.'

'Als u dit doet zet ik in uw verslag dat u niet meewerkte en dat gaat de onderzoeksrechter niet goed vinden.'

'Mevrouw, als u dit doet kan ik verklaren dat dit verhoor nietig wordt verklaard. Mijn cliënt heeft niet geweigerd mee te werken, ze heeft beroep gedaan op haar zwijgrecht en heeft nadien gedaan wat u vroeg en is terug naar haar cel gegaan. Mijn cliënt treft geen schuld dus misschien kunnen we het beter hierbij laten.'

De agente wist even niet meer wat te doen en ging toen maar naar buiten om een kopie te halen van de verklaringen.

Na het tekenen van het verhoor werd Zéni terug naar haar cel gebracht en viel ze in een droomloze slaap.

Toen ze wakker werd wist ze niet hoelang ze had geslapen al voelde het niet zo lang aan.

'Sta je op? Dan brengen ze u weg naar het hoofdkantoor de amigo's,' zei de agente die aan de deur stond.

'Hoe laat is het?'

'Het is nu zes uur 's ochtends, je bent hier zeven uur.'

Zéni stond op en de deur ging open. Ze stapte weer in de veterloze schoenen, maar ze merkte er niet veel van. Haar hoofd stond alleen op slapen, wat ze raar vond want uiteindelijk had ze toch een beetje geslapen.

Voor het gebouw stonden twee agenten in vol uniform en een gezicht dat ze naderhand niet meer kon herinneren. Ze stapte achter in de combi met haar handen voor haar geboeid en werd in een waas meegenomen.

De rit duurde niet lang. Het is zondag, iedereen is lekker thuis in zijn bedje aan het liggen, dacht ze langzaam bij haar eigen. Toen ze er waren stapte ze uit en werd ze begeleid naar binnen waar een oud bureau stond met een nog oudere man erachter. 'Gaat u op het bankje zitten, doe uw jas uit en wacht even,' zei een van de agenten die haar begeleidde.

Beide agenten liepen naar het bureau en vulden documenten in waarvan ze niet wist wat het was en de agenten fluisterden onder elkaar. Na een tijdje